

El PP després de Matas

El dia 14 de juny Jaume Matas anuncia que se'n va als membres del comitè del PP balear, que queden garratibats. Però les cròniques d'aquella reunió no digueren que no hi hagué consens. Resulta que, si més no, s'hi van sentir dues intervencions dures, molt dures, contra la decisió presa per Matas. Una fou la de Joan Huguet, portaveu parlamentari del PP durant la legislatura passada. Huguet hi expressà el "respecte" i la "comprensió" per la "decisió personal", però, tot seguit, desgranà un enfilall de raons polítiques que eren una acusació directa d'irresponsabilitat pel fet de deixar el partit en les circumstàncies actuals. El discurs d'Huguet fou premiat per una part dels presents amb una ovació tancada. Això prova que el consens sobre la "comprensió" dels dirigents del PP per la fugida de Matas és pura propaganda. La situació és tensa.

I la tensió interna és de tanta magnitud que en una reunió extraoficial feta el 15 de juny a la seu del PP, que no ha transcendit, els assistents –tots, màxims dirigents– s'encreuaren paraules ben gruixudes. Fou impossible que arribassin a cap acord sobre com s'hauria de menar la transició postmatista. Aleshores, els màxims responsables, Rosa Estaràs, vice-presidenta, i José María Rodríguez, secretari general, devien posar al corrent de la situació la direcció estatal. La resposta no trigà a arribar. El dimarts 26, el mateix dia en què el Parlament investia Maria Antònia Munar com a presidenta de la institució, el secretari general espanyol, Ángel Acebes, anava a Palma. A l'horabaixa hi havia una reunió del comitè de direcció del PP balear. A porta tancada, es devien posar novament de manifest les dues formes d'entendre la crisi.

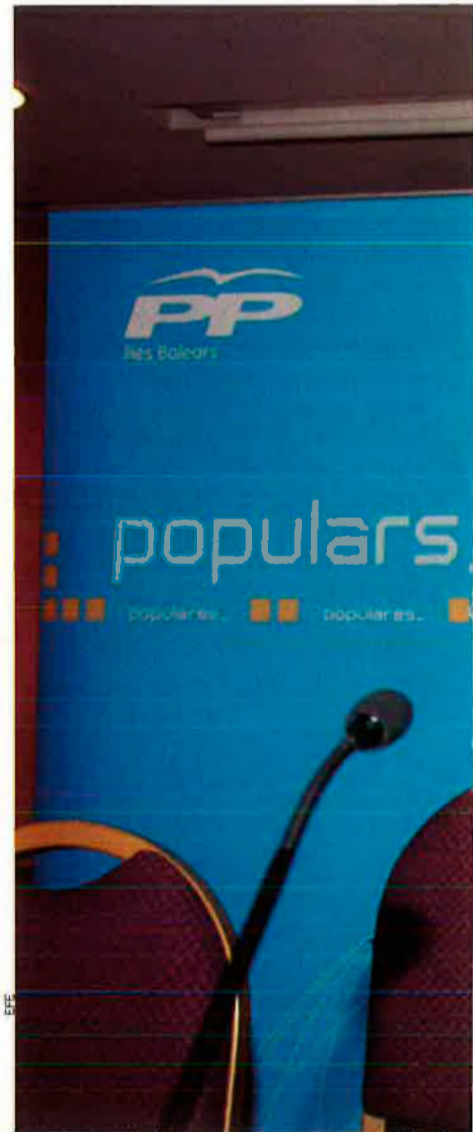
Per una banda, la cúpula de Madrid i alguns directius illencs creuen que "no s'ha de moure res" –segons explicà a aquest setmanari un membre de l'altre grup– fins que no hagin passat les eleccions espanyoles i s'encari el nou congrés. Per una altra, bastants dirigents locals, insulars i balears sem-

Els conservadors balears s'enfronten a un panorama desolador, amb l'única esperança de les eleccions espanyoles.

bla que volen avançar el congrés per "poder trobar una resposta a la nostra situació, que és dolenta, i alhora poder plantar cara a la nova majoria de centre-esquerra. Si esperem que per ventura guanyem les generals i llavors les perdem, el congrés pot ser terrible. Valdria més avançar-lo." Però Madrid no en volgué ni sentir parlar, d'avançament. Acebes imposà el discurs únic. Es a dir: el PP ha fet uns resultats excel·lents a les eleccions a Balears, és l'única força que pot donar estabilitat i garanties als ciutadans i el pacte de centre-esquerra "és estrany, com si hi hagués coses a amagar", en referència a la història que es fa córrer des de la dreta: que UM ha pactat amb l'esquerra per assegurar-se que la fiscalia no actuarà en contra seu en dos afers de presumptes irregularitats comeses al Consell de Mallorca. Val a dir que la teoria és bastant delirant. Hi ha dues investigacions judicials contra decisions del Consell, governat per UM: una sobre la venda d'un terreny públic per a construir-hi habitatges i una altra sobre suposades irregularitats en la concessió de subvencions. Com que són a les mans de jutges, les investigacions poc poden ser mediatitzades per la fiscalia, més enllà d'allò que és normal en un procés així. I en cap cas el pacte d'UM amb l'esquerra no pot determinar l'actuació d'un jutge. Però el PP negligeix qualsevol matís. Juga al maniqueisme. El pacte s'ha fet per motius "ocults", va en contra dels interessos "dels ciutadans", ha estat "una segona volta de les eleccions feta als despatxos" i el PP, que naturalment és el bo de la pel·lícula, és víctima d'una reedició local

del "pacte del Tinell per anorrear-nos" mitjançant un "exercici antidemocràtic". Aquestes són les consignes. Amb la intenció òbvia d'amagar les fortes dissensions internes que es comencen a apuntar.

Els grups interns. Al PP de Mallorca hi ha dues sensibilitats o famílies ben clares. A Menorca és diferent; si bé també hi ha divergències, no són tan ideològiques: es tracta més de guerres de poder intern que, una vegada retirat Matas, de segur que es tornaran posar de manifest. A Eivissa, el panorama és peculiar, fruit de la influència que tradicionalment hi ha tingut Abel Matutes (vegeu la informació de les pàgines precedents). Per la importància quantitativa de l'illa gran, allò que passi a Mallorca tindrà repercussions a totes les Balears. El sector mallorquí que s'imposi serà el que governarà tot el PP illenc. A grans trets, doncs, hi ha dos grups. El primer és el que podrí-

em anomenar regionalista. L'encapçala Pere Rotger –batlle d'Inca amb majoria absoluta i president del PP de Mallorca– i compta amb el suport de bastants de batlles i de dirigents importants, entre els quals hi ha Jaume Font, ex-batlle de Sa Pobla i ex-conseller de Medi Ambient amb Matas. Aquest sector és el més obert ideològicament, més sensible al català i, si bé desconfia d'UM, creu que s'han de mantenir ponts bastits amb els altres partits per intentar pactes. Per un altre costat, hi ha el grup més tancat ideològicament, el que considera que UM, com tots els altres nacionalistes, és més un enemic que no pas un adversari i que no s'ha de tenir cap contemplació amb res que faci la més mínima sentor de nacionalisme. Ha de ser combatut amb duresa. Òbviament, són els qui s'alineen més clarament amb Àngel Acebes i la part més dretana de la cúpula conservadora espanyola. Aquest sector és el que té l'estímul constant dels grups mediàtics

i polítics de la ultradreta. L'encapçala Carlos Delgado, batlle de Calvià –amb majoria absoluta–, que es presentà a les eleccions amb un lema ben significatiu: “Sin complejos.” Hi ha més sectors, d'una tendència més personalista, que no es poden alinear amb cap d'aquests dos i que, arribat el cas, jugaran seguint els interessos particulars i tenint en compte cap a on es decantin les coses.

La tasca de la direcció del PP balear, encapçalada per Rosa Estaràs i José María Rodríguez, és mantenir units els dos grups principals i els més minoritaris, i dirigir el procés cap al congrés amb la missió de no perdre ningú pel camí. No hi ha res millor, per a assolir l'objectiu, que trobar un enemic comú: Unió Mallorquina.

Ara som en aquest punt. Però, que passarà al congrés? A hores d'ara no hi ha resposta. Tot dependrà de què passi a les pròximes eleccions espanyoles, que seran fonamentals per al PP balear. Si Mariano Rajoy aconsegueix arribar a la

presidència, tot canviarà. Aleshores els conservadors de les Illes tindran un ajut important que els servirà, si més no, per a intentar provocar inestabilitat en el govern de centre-esquerra –com féu el govern d'Aznar entre 1999 i 2003 amb el pacte de progrés. Encara més si Rajoy comptés amb el vot, posem per cas, de CiU. Els nacionalistes catalans tenen ara UM per aliat de referència a les Balears. En qualsevol cas, és segur que si a Madrid governa Rajoy, la direcció estatal podria menar la transició del PP illenc. Ara bé, si Rajoy fracassa i continua governant Zapatero, el panorama que el PP balear tindrà davant serà un gran desert. Aleshores sí que és molt més probable que la direcció del PP espanyol no pugui contenir les bregues internes i, en aquesta situació, les expectatives de futur dels conservador illencs s'enfosquirien considerablement.

Miquel Payeras

La fugida de Jaume Matas ha deixat el PP balear en una situació ben compromesa, que, segons què passi a les eleccions espanyoles, pot enfosquir les expectatives del partit.